

шума, кажи имъ че заранъ имамъ злато за колкото ми поискать но въ този часъ имамъ само желъзо» И като си тури ржката на сабята, приложи гордо: «Иди си!» а слугата му, като са приближи, помъри Пикильо съ широкыя си нищовъ, на който масурить трѣбаше да има до половинъ дузина крушумы:

Жуанита оплашена затече са тосъ часъ и изви-ка арабскы:

«Пріятелю! пріятелю! и чедо на сжцаго Бога!»

Туй като чу момъкътъ слѣзе отъ коня си, и като подаде юздытъ на слугата си, затече са къмъ Пикильо, колѣнничиль еще посередь крыстопѣтя, протегняхъ къмъ него ржка, и продума на отечественныя имъ езикъ:

«Ето ма, брате, що ищешъ?»

И го пригърнѣ.

Жуанита разеказа тогасъ на кратко опасности-тъ, отъ които са бѣхъ отървали съ помощта на Пикильо. Между туй младыйтъ Мавръ го изгледа внимателно и мълчешката. Послѣ го потупа по рамото и му рече съ гласъ, който проникнѣ чакъ въ сърцето му:

«Много добръ, сынко, тѣй слѣдовай и ще станешъ добрътъ чловѣкъ.»

Пикильо подскочи отъ радость. Първый пѣтъ въ живота си той чу да му думать: «Дерзай! много добръ.»

И като погледнѣ момъка съ признателность рече:

«А! Ако да чувахъ съкогы таквызи думы. Но когато си заминете, какво ще стане бѣдныйтъ просякъ?»

— Не ще да е вече просякъ Само Испанцы-тъ сж таквызи! Но ты, слѣдоваше той, като записваше нѣкои думы на книжка, която подаде на дѣтето, ще додешъ да ма намѣришъ тамъ дѣто пишѣ на тѣзи книжка, и ще са научишъ да работишъ за да си съкогы добрътъ чловѣкъ; но преди сичко, колкото за пѣтнѣтъ ти разноскы, ето, брате, земи тѣзи кесія и имай надѣждытъ си на мене.»